

Triple-A vereniging opgericht 20-10-1992.
Correspondentieadres:
Secretaris Joost Wesselingh
Burmaweg 4 2381 NZ Zoeterwoude

NIEUWSBRIEF

Inhoudsopgave	pag.
Beste Leden	2
Bill Weeks kleindochter	3
Boek: Spring Farm Fond Hope	3
Boek: Allendairy Glamorous Ivy	5
Triple-A handleiding nu in het Engels	6
Bill Weeks Trofee	6
De Ideale Melkkoe	7
Eetlust	9
De vereniging op bezoek bij Maatschap Hagting te Nooitgedacht	9

aAa[®] Animal Analysis is the dairy cattle breeding guide developed by W. A. Weeks In 1950. aAa[®] and Weeks[®] Approved Analyzers can help you breed healthy, balanced cows that keep producing year after year. Based on the principle of balance between form and function, only aAa[®] and Weeks[®] offer this simple, effective and affordable method.

aAa
BULL
CENTRAL
DATABASE
Coming Soon

A.I. organizations worldwide purchase aAa[®] and Weeks[®] Animal Analysis on their bulls, but aAa[®] and Weeks[®] Approved Analyzers are unbiased, independent consultants who can help you achieve your breeding goals using any bulls you choose.

De aAa website heeft een nieuw jasje gekregen en heeft ook een nieuwe naam gekregen. U vindt het op www.aawweeks.com. Via het oude adres wordt u automatisch door gelinkt naar de nieuwe website

Beste leden,

Dit jaar is het 25 jaar geleden dat de eerste koeien in Nederland geanalyseerd werden. Deze mijlpaal willen we niet onopgemerkt voorbij laten gaan. En daarom willen we dat op de volgende jaarvergadering vieren. U kunt nu alvast vrijdagavond 11 april in uw agenda noteren. We hebben Mary Dransfield – Weeks, de dochter van Bill Weeks uitgenodigd. Zij zal vertellen over het werk van haar vader. Daarnaast zal ook de cabaretgroep Boerenblond optreden, en willen we er een gezellige avond van maken. Als u niet gewend bent uw partner mee te nemen naar de jaarvergadering dan is het deze keer misschien een moment om dat juist wel te doen.

Triple-A heeft na een moeizame start in 1989, zijn plaats veroverd in de vee verbetering. Omdat er veel tegenwerking was, is in 1992 onze vereniging opgericht. Nu worden alle stieren geanalyseerd, in de meeste advertenties staat de code erbij, en wordt triple-A zelfs gebruikt om stieren onder de aandacht te brengen. Wat je ook regelmatig tegenkomt is dat typische triple-A termen als ' kwaliteiten' en ' functionaliteit' overgenomen worden en te pas en te onpas gebruikt worden. We moeten het allemaal maar positief opvatten als een stukje waardering en erkenning van iets waar wij, en sommige van ons al 25 jaar, de meerwaarde van inzien. Heb je waardering van mensen nodig? Eigenlijk niet, de waardering komt van de koeien zelf. Als ze met minder problemen makkelijk melk geven, heb je er minder werk aan en verdient je meer. Maar waardering is ook wel eens prettig, vooral als dat komt van iemand waar je heel veel respect voor hebt vanwege zijn prestaties. Zo kreeg ik laatst van iemand, zonder dat we het over triple-A hadden, te horen dat hij toch wel was gaan inzien dat het werkt. Hij zei: "ik moest eerst altijd om triple-A lachen, dat gegoochel met die cijfertjes. Maar nu zie ik bij veehouders, waar ik regelmatig kom, dat het echt werkt". Ik genoot er stillertjes van en zei: "jij moet er ook mee beginnen, doe je eerst alleen de pinken, daar krijg je geen spijt van". Ben benieuwd hoe lang het nog duurt.

De melkveehouderij staat voor de taak om te verduurzamen. Willen we draagvlak houden bij de samenleving dan kunnen we dit niet negeren. De fokkerij bij de grote ki-blokken wereldwijd is daar niet op gericht. Overal worden dezelfde soort stieren ingezet. Genomics stieren met een talent-scan pink als moeder en een genomics stier als vader. Gericht op snelle vooruitgang, maar men realiseert zich niet dat het ook snel achteruit kan. Wat is het dan handig om kennis te hebben van hoe een functionele koe en stier er uit hoort te zien.

Niet omdat wij het zo goed weten, maar omdat het al lang geleden uitgevonden is hoe een koe optimaal functioneert. Bill Weeks heeft ook niets anders gedaan dan constateren hoe de natuur werkt, en bekeek de koe als natuurlijk geheel. Een bestuurslid heeft nog een interessant artikel uit 1926 gevonden, dat nog steeds actueel is, u vindt het in deze nieuwsbrief. Nieuws uit 1926, klinkt leuk....

Als je advertenties bekijkt van bladzijden vol jonge genomics stieren dan zien ze er allemaal hetzelfde uit. Steeds hetzelfde type, het is net of het dezelfde foto is met een andere aftekening. Ik heb daar wel eens iemand op aangesproken en toen kreeg ik als antwoord dat ze toch mooi uniform zijn. Die persoon, en met hem veel van zijn collega's heeft niet in de gaten dat de fokkerij behoefte heeft aan variatie. Dat variatie een voorwaarde is om een compleet goed functionerend dier te creëren. Wat opvalt is dat bijna al die stieren de kwaliteiten 2-3-4 in willekeurige volgorde hebben. Ik vroeg me af waarom niet alle scherpe kenmerken, dus 2-3-1. Ik denk dat de ronde kwaliteit 4 toch boven 1 komt om de boel nog een beetje gezond te houden en dat smalle dieren met gebrek aan stijl nog enigszins kunnen functioneren. Maar wel met gevolg dat de natuurlijke wil om melk te geven verdwijnt. Dit hoor je ook regelmatig, als de voeding maar iets minder is doen de koeien het niet goed. Dus maar hard voeren, maar hoe kom je dan uit met je voer efficiëntie? De individuele verschillen zijn groot.

Na 25 jaar triple-A in Nederland is er al veel bereikt, maar met een betere selectie en een kritische blik naar de bouw van de stier voordat deze ingezet wordt is er nog veel meer te bereiken.

Veel leesplezier en hopelijk tot 11 april.

Johan van Houwelingen, voorzitter.

Bill Weeks kleindochter

Bill's dochter Mary Weeks stuurde ons een leuke e-mail:

Ik hoorde een grappig verhaal over triple-a vandaag en dacht dat jullie het misschien ook wel leuk zouden vinden.

Mijn 24-jarige dochter Karen woont in New Haven, Vermont. Een klein plattelandsdorpje een uur ten noorden van Clarendon (waar Mary nu en Bill vroeger woonde). Ze woont daar met haar vriend en zijn grootvader in een oude boerderij aan een afgelegen weggetje. Aan de andere kant van de straat bevindt zich een voormalig melkveebedrijf, in eigendom van een ouder paar. De melkkoeien hebben het bedrijf verlaten, maar hun zoon koopt Holstein-kalveren, brengt ze groot en verkoopt ze op 2-jarige leeftijd naar plaatselijke melkveebedrijven.

Vorige week was Karen in de tuin aan het werk en ze zag het oudere paar in hun tuin. Ze besloot om er even heen te gaan voor een praatje. Roger, de oude boer, vroeg waar ze oorspronkelijk vandaan kwam. Ze vertelde dat ze opgroeide op een boerderij in Clarendon. Hij spitste zijn oren en vroeg haar welke boerderij? Ze vertelde hem Skyway Farm, die eigendom was van haar grootvader, Bill Weeks.

Toen hij dat hoorde viel zijn mond open en zijn ogen gingen wijd open staan. "Jij... Jij bent de kleindochter van Bill Weeks?!"

"Yes, sir."

"Ik kende Bill Weeks heel goed. Die man kende zijn koeien, kan ik je vertellen! Hij

wist waar hij mee bezig was, wat ook geldt voor aAa. Charlie Clark analyseerde destijds mijn koeien, hij was een goede kerel. Ik heb Genex een tijdje geprobeerd, maar ik was niet onder de indruk. Ze stelden in mijn ogen verkeerde prioriteiten. aAa had het bij het rechte eind, het maakte niet uit hoe groot je veestapel was en of je koeien maar twee jaar meegingen. aAa had het allemaal in zich. Ik heb wat over me heen gekregen, door met Genex te stoppen en met aAa te beginnen. Maar ik heb er nooit spijt van gehad!"

Karen was nog maar 5 jaar oud toen Bill overleed. Dat ze iemand aan de andere kant van de straat ontmoette die haar grootvader en aAa kende en er zo over sprak, maakte grote indruk op haar. Elke keer wanneer zij Roger nu ziet, wuift hij haar toe en zegt "Well, krijg nou wat, dat is de kleindochter van Bill Weeks!"

Er zijn meer dan genoeg mensen die weten dat aAa het bij het rechte eind had en je weet nooit wanneer je iemand tegen het lijf loopt.

All the best,

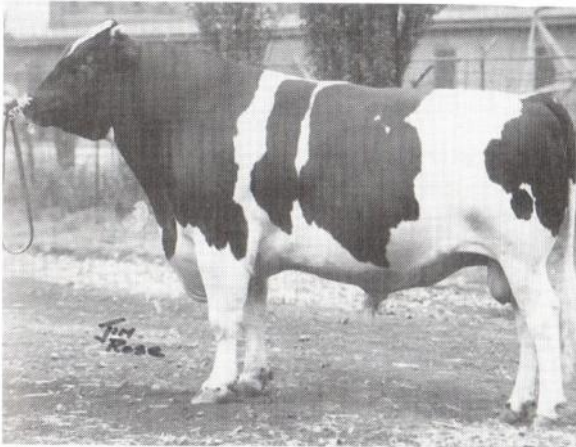
Mary Weeks Dransfield and Dave Dransfield

Boek: Spring Farm Fond Hope

We hebben weer 2 stukjes uit Phil Hasheider zijn boek "Creating Balance Between Form en Fucntion" vertaald voor de nieuwsbrief

In 1992, minder dan twee jaar voor zijn dood, werd Bill Weeks gevraagd welke stieren hij beschouwde als zijn favoriete stieren.

Het was de dag voor de Kentucky Derby paardenrace en hij aarzelde om een antwoord te geven, wetende dat zijn commentaren verdraaid konden worden door sommigen of anderen die het gebruikten voor promotie en er andere doelen mee hadden. Maar, na deze aarzeling zei hij uiteindelijk: "Je moet zeggen wat je denkt. Als ik iets zeg, kan ik beter zeggen wat ik denk."

Spring Farm Fond Hope (EX-ST)

Hij was gefokt door Jack Fraser (Ontario) en de vader was Elmcroft Voyageur M uit Spring Farm Jewel (VG). Spring Farm Fond Hope was de vader van Lakefield Fond Hope (EX-GM) en is vaak met ABC Reflection Sovereign vergeleken op basis van het aantal dochters dat in de prijzen viel op de shows in Ontario. Hij fokte 18 All Canadians, daar waar ABC 28 fokte. Hij was ook de vader van Hayssen Hi Hope (Ex 91-GM) wie de 5de generatie was in de lijn met de huidige 15 generaties excellent in de vrouwelijke lijn die begint bij Audrey Posch (2^E-93 GDM)

Dit was het decennium waar To-mar Blackstar erg dominant aan het worden was in het Holstein-ras. Weeks verzonk even diep in gedachten en zei daarna: "Spring Farm Fond Hope, omdat hij de vader is van Lakefield Fond Hope. En Lakefield Fond Hope is ongeveer 60 procent van wat er in Blackstar zit. Dus hij heeft iets goed gedaan."

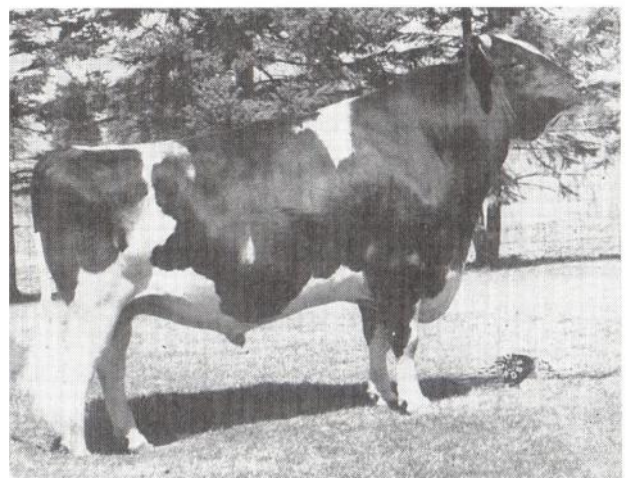
"En er zou geen Lakefield zijn als (bedrijfsleider O.F.) Foster zijn koeien niet had laten analyseren en Lakefield Fobes Delight – een fijne, fijne koe, net als haar moeder - niet gedekt was door Spring Farm Fond Hope. Maar net als Dick Brooks' "Snowboots", had ze een sterke stier nodig."

"Spring Farm Fond Hope zou als waardeloos worden beschouwd, weet je. Het verkeerde soort, omdat het geen melkstier was. Maar er is iets meer aan de hand dan dat."

"Fosters kameraad Jack Fraser, de eigenaar van de stier, was één van de weinigen die dit begreep: dat bij alle vee, en hij was een goede veerman, of het nu om paarden of vleesvee gaat of

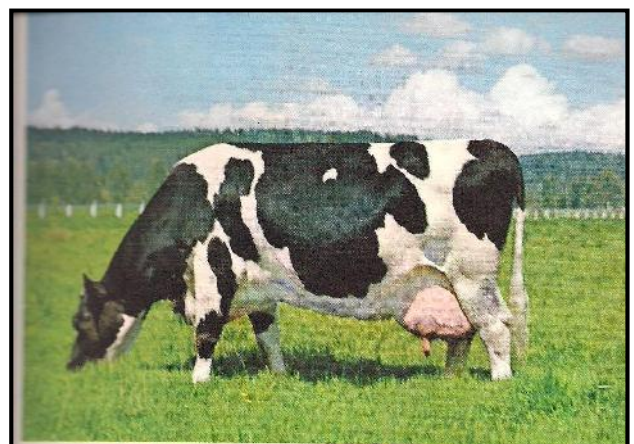
wat dan ook, de voorhand sterk moet zijn en het achtereind efficiënt. Dat geldt ook voor de paarden morgen op de Kentucky Derby."

"Hij wist dat, hij was zich daar bewust van. Jack en ik hebben het daar vaak over gehad, het moeilijke is om de voorhand sterk te krijgen en tegelijk een efficiënte achterhand te houden. Je kan een koe krijgen met een sterke voorhand en een paarden kont. En je kan een mooie slanke achterhand hebben met een half dode voorhand. Maar beide doet je geen goed."

Lakefield Fond Hope (EX-93-GM)

Lakefield was een zoon van Spring Farm Fond Hope uit Lakefield Fobes Delight (2^E – 92). Bill Weeks analyseerde de Lakefield-veestapel tot hun verkoop in 1956. Ze vermeldden de analyses van alle dieren in hun catalogus. Delight RRS was gedekt met Spring Farm Fond Hope (SSR) en het resultaat was Lakefield Fond Hope die verkocht werd tijdens de Pan-American Sale (Texas) naar een syndicaat uit Kansas. Hij was de vader van No-Na-Me Fond Matt.

Lakefield Fobes Delight

"Ik weet niet waar we hadden gestaan als Spring Farm Fond Hope die kleine kans niet had gekregen. Het was destijds

een klassieke Canadese strijd tussen ABC Reflection Sovereign met een grote groep supporters en een handjevol die dachten zoals Jack Fraser deed met Spring Farm Fond Hope. Dit is niet om te kleineren wat ABC Reflection Sovereign gedaan heeft, ik ben ook van mening dat hij een grote was in zijn hoogtijdagen."

"Maar ik veronderstel dat je niet zoveel invloed vind van ABC Reflection Sovereign in goed vee, dan van Spring Farm Fond Hope vandaag de dag."

Boek: Allendairy Glamorous Ivy

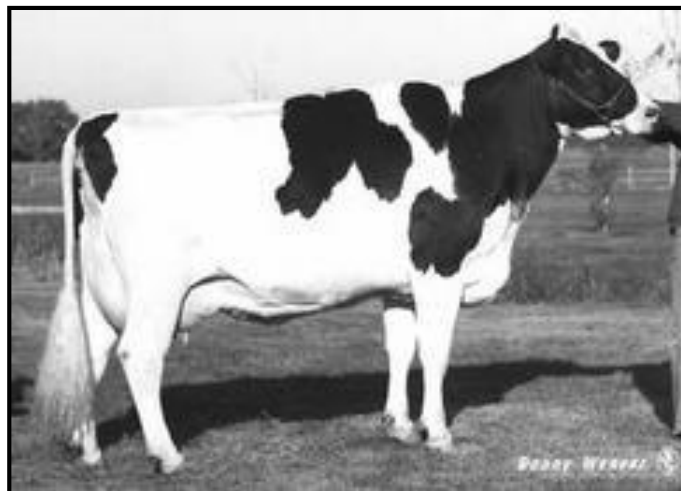
Allen Dairy Farm (Pennsylvania) was in eigendom van Ernie en Don Reisinger en Jake Emig was hun showman. Don werd later beëdigd als aAa-analist. Bij hun Sale of Champions op 12 mei 1973, werd MD-Maple-Lawn Marquis Glamour (3E-96) verkocht voor \$74.000. De op één na hoogst verkochte vrouwelijke Holstein in de Noord-Amerikaanse geschiedenis in die tijd.

"Wij werkten met Dr. David Hagan omdat hij gespecialiseerd was in steriliteit en vruchtbaarheid", legt Don Reisinger uit. "Hij kwam geregeld langs. Dave sprak over Bill Weeks en hoe hij ons kon helpen. Ik wist niet hoe ze elkaar kenden, maar het leek erop dat ze goede vrienden waren. Dus Dave regelde voor Bill dat hij naar ons bedrijf kon komen, wat in de late jaren '60 geweest moet zijn. We hadden ondertussen Wind-Drift Countess Nora (2E-95), MD-Maple-Lawn Marquis Glamour (3E-96), Monocacy-Meadows Kay Model (4E-95) en haar zus Miss Wheatmore King Katie (4E-96) in onze stal toen Bill kwam."

"Bill mocht Kay erg graag. Hij zei me dat ze een net zo goede bron van stijl was als Harborcrest Rose Milly, welke één van zijn favoriete koeien was. Bill had het altijd over bronnen; of het nu een bron van kracht of flat-bone of stijl of wat dan ook was. Hij sprak over bronnen van kwaliteiten."

„Soms was Bill onder de indruk van een koe, waar ik dat niet van was. Dan was ze een bron van iets, waarvan hij dacht dat wij dat nodig hadden in onze

veestapel. Zoals een bron van flat-bone (noemen we tegenwoordig open). Dus ik begon dat ook in een koe te zoeken."

Maple-Lawn Marquis Glamour (3^E – 96). All American 4 year old 1971.
6-11 365 3x 32043 3.4 1089
Glamour had als vader Romandale Reflection Marquis uit een 3^E dochter van Pond Gate Mister.

"Bill was echt onder de indruk van MD-Maple Lawn Marquis Glamour, onze All American Four Year Old in 1971. Hij zei dat Glamour een fantastische bron van flat-bone en openheid was. We hadden Ivanhoe de laatste jaren gebruikt en op een gegeven moment hadden we 85 dochters in onze veestapel, dus natuurlijk hebben we over Ivanhoe als mogelijke paring voor Glamour gesproken."

Allendairy Glamorous Ivy (3^E- 96-GMD)
8-8 365 2x 24867 4.8 1203
Ivy was de eerste koe die voor 1 miljoen dollar verkocht werd in 1982. Ze had Osborndale Ivanhoe als vader en kwam uit Marquis Glamour en had 6 excellente nakomelingen.

“Eén ding dat Bill eruit pikte, was dat ze, ondanks dat ze een grote, zware koe was, een dikke nek had. Ook was het geen koe met een hoge rug. Bill dacht dat Ivanhoe de nek slanker kon maken, de lendenen omhoog brengen en het achteruier hoog genoeg kon houden.”

“Hij zei dat het moeilijk was om uit een 96 punten koe nog eentje te fokken die net zo goed was, maar hij dacht dat als er al een stier was die dat zou kunnen, dat het dan Ivanhoe moest zijn. Dus we insemineerden haar met Ivanhoe en Glamour was drachtig op het moment van onze veiling in 1973, toen ze verkocht werd voor \$74.000 naar Leadfield Associates”.

“Allendairy Glamorous Ivy (3E-96-GMD) komt voort uit een Bill Weeks paring. Als hij dat nou zou toegeven of niet. Ik weet dat Donnie en Bill vaak over die paring gesproken hebben. Ik weet dat het een Ivanhoe was omdat ik het sperma zelf in Marquis Glamour heb gestopt”, herinnert Jake Emig zich.

“Het waren glazen ampullen en we moesten het sperma direct bij Southeastern Pennsylvania Breeders uit Lancaster halen. Het kostte ons \$4.500 per ampul en ze moesten de koe goedkeuren. We hadden een inseminator die kwam om Glamour te insemineren, maar hij was enorm zenuwachtig.”

“Uiteindelijk zei ik tegen hem, ‘geef me dat verrekke ding, ik doe het zelf wel’. En weet je, hij aarzelde geen moment. Hij sneed de top van de ampul af, deed het sperma in een rietje en ik insemineerde haar. Dus op een technische manier veronderstel ik, heb ik die Ivy-koe gefokt. Maar de beslissing is echt genomen door Donnie en Bill.”

“Glamour had een Ivanhoe-vaarskalf genaamd Allendairy Glamorous Ivy (3E-96-GMD)”, concludeert Reisinger. “En ze werd ‘s werelds eerste 1 miljoen dollar koe. Ivy had 3 excellente dochters en 3 excellente stieren. Het is dus mogelijk om een 96 punten dochter uit een 96 punten moeder te fokken, als je maar weet waar je naar kijkt. Dat is wat Bills programma voor ons deed.”

Triple-a Methode

Het boekje Triple a-methode van Willem van Laarhoven nu ook in het Engels beschikbaar.

De interesse in de triple-a methode neemt nog steeds toe en niet alleen in Nederland. Er is belangstelling vanuit de hele wereld. Van Nieuw-Zeeland tot de VS. Daarom is er nu, na de Nederlandse, Deense en Duitse versies, ook een Engelse versie. De vertaling is tot stand gekomen met volledige instemming van Mary Dransfield-Weeks, de dochter van Bill Weeks. De handleiding is te bestellen via www.aAa-handleiding.nl.

Bill Weeks Trofee

Elk jaar wordt op de Vermont State Fair de Bill Weeks voorbrengrtrofee uitgereikt aan de kampioen voorbrengen. Bill Weeks vond dat een goede voorbrenger een dier zo kan voorbrengen dat die op zijn best lijkt in de showring. Alhoewel ook oudere jeugd meedoet aan het voorbrengen, kunnen alleen degenen die jonger zijn dan 18 jaar meestrijden om de Bill Weeks Trofee. De deelnemers brengen het vee voor in kleine rubrieken met leeftijdsgenoten. Twee juryleden praten met de kinderen en leren hun hoe ze het beter kunnen doen, wanneer ze de rubriek geplaatst hebben.

In 2004, op een leeftijd van 4 jaar, deed Ashton Traverse uit Castleton, Vermont voor het eerst mee. Op die dag was hij maar een beetje groter dan zijn kleine Jersey-kalfje. Hij keek naar de trofee en vertelde zijn moeder: "Die wil ik ook nog eens winnen." Sindsdien heeft hij elk jaar meegedaan. In 2013, op een leeftijd van 13 jaar, werd hij de jongste persoon ooit die de Bill Weeks Memorial Showmanship Award zou winnen. Hij werd eerste van 60 deelnemers in de leeftijd van 2 tot 18.

Ashton in 2004 als 4-jarige met zijn Jersey-kalfje.

Ashton was zeer blij met zijn Bill Weeks Trofee en zijn volgende doel is om de trofee elk jaar te winnen tot aan zijn 18^e. Ashton brengt ook zijn paard voor, die onderdeel uitmaakt van het regioteam en vorgebracht wordt op nationaal niveau. Ook helpt hij op het melkveebedrijf van zijn familie.

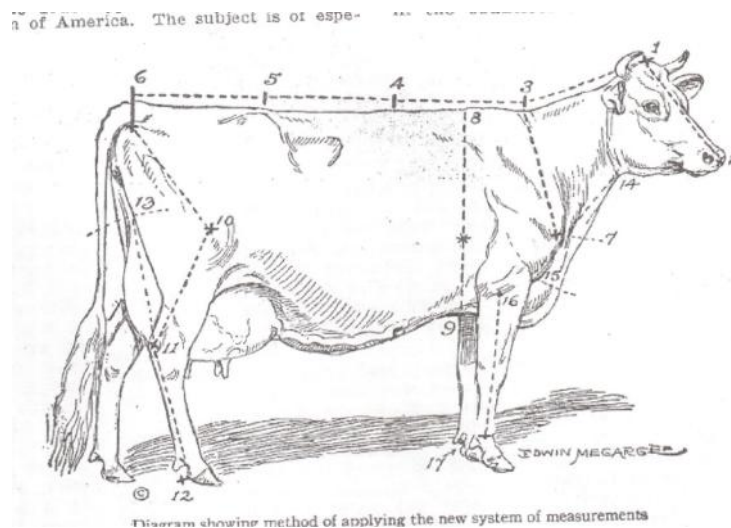

Ashton als jongste winnaar ooit. Rechts Bills dochter Mary Weeks, die in april op de jaarvergadering een verhaal over haar vader gaat vertellen.

De ideale melkkoe

In de Holstein Friesian World van april 1926 staat een artikel over de ideale melkkoe. Een interessant artikel om in de hedendaagse fokkerij weer eens terug te lezen.

Een standaard van perfectie wordt al jarenlang gebruikt in de fokkerij van gedomesticeerde dieren. Er zijn goede standaards voor de verschillende pluimveerassen en voor vele hondenrassen. De Griekse sculptuur geeft perfectie aan bij de vrouwelijke mens op het statuut van Venus de Medici, welke tot de dag van vandaag gebruikt wordt als de standaard van perfectie in schoonheidswedstrijden.

Niemand zal de waarde van een ideale koe voor de melkveehouderij negeren. Dit type zal zowel een voorbeeld als een inspiratie zijn. Maar het moet goed gebeuren, anders zal het doel waarvoor het gemaakt is in duigen vallen. Een true type zal een onschatbaar gunstig effect hebben op het werk van onze juryleden. De oprichting van een exacte standaard zal dienen om het gekibbel en jaloezie, die helaas te vaak worden geconstateerd, te verminderen. Deze worden veroorzaakt door niet correcte jurering als gevolg van verschil van smaak.

Keuringsrapporten zijn opgemaakt uit zulke vage algemeenheden waar geen schilder, laat staan een beeldhouwer, een schilderij of beeld van kan maken. Een koe moet een diepe borst hebben. Hoe diep? Een lang lichaam. Hoe lang? Brede heupen. Hoe breed? Een hoge achteruieraanhechting. Hoe hoog? Wat is de doorsnee van een koe met goede gewelfde ribben? Het systeem Messrs van Megargee en Kawamura hebben jarenlang een meetsysteem van verhoudingen gebruikt en kwamen erachter dat hun systemen praktisch gelijk waren. Bij de vele veestapels die ze bezochten en de ontelbare individuen die ze onderzocht hebben, vonden ze een bepaalde verhouding van het ene deel naar het andere. En hoe meer metingen ze deden, hoe meer ze overtuigd raakten van het bestaan van een vast systeem van hoe een goede koe eruit hoort te zien. Hoe dichter de koe deze verhoudingen benaderde, hoe beter de koe was.

De ontwikkelaars denken ook dat het de fouten van elke koe waar het op wordt toegepast aan het licht brengt.

Bij de Western Pennsylvania Guernsey fokkers vereniging gaf Dhr. Magargree onlangs een beschrijving van de meting van verhoudingen. Dit wordt met de bijbehorende tekeningen en foto's uitgelegd: in dit systeem is de kop de standaard voor de metingen.

Het gaat hierbij om de lengte van de kruin tot het platte gedeelte van de neus, zoals aangegeven op de tabel van 1 tot 2. Wanneer je de tabel volgt zie je dat het gewricht waar de nek eindigt en waar de schoft begint tot de

zitbeenderen 3 koppen lang is, De verdeling is als volgt: schouders tot aan het midden van de rug (3 tot 4) is 1 kop lang. Midden van de rug tot de heupen (4 tot 5) is 1 kop lang. En van de heupen tot de zitbeenderen (5 tot 6) is 1 kop lang. Ook het punt van de schoft tot het punt van het schouder (3 tot 7) is een koplengte.

Wanneer je door het hart gaat (8 tot 9) moet de lengte anderhalve kop zijn. Deze meting wijkt iets af maar ik beschouw anderhalve kop als ideaal. Van de zitbeenderen naar de knie (6 tot 10) is eveneens een kop en van de hak naar de hiel (11 tot 12) wederom een kop. Als men zwaait met een boog rond het spronggewricht, met een straal van een kop, markeert dit de juiste plek van het achteruier op punt 13. Hetzelfde geldt voor een boog van het knooppunt van de kaak en de nek (14) naar het punt waar de bovenarm in de schouder over gaat (15). Ook van de kruin naar de schoft moet ook een koplengte zijn, maar dit varieert nogal hoe de koe de kop draagt. Daar moet je voorzichtig zijn met meten en alleen wanneer de kop op een normale hoek wordt gedragen zoals in de illustratie wordt aangegeven.

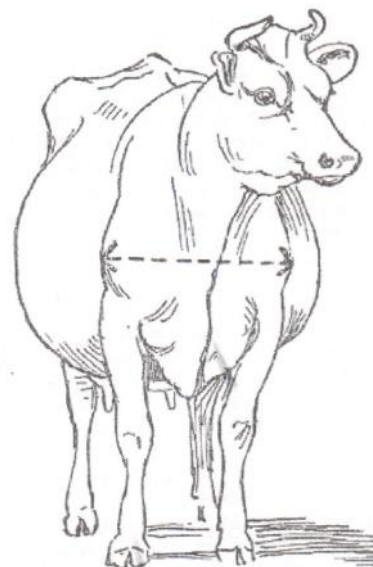

Diagram B

Vanaf de bovenarm zoals geïllustreerd bij 16 tot het punt van de koten (17) moet een koplengte zijn, maar dit varieert, en bij vele excellente individuen komt dit niet overeen. Toch beschouw ik

dit als de ideale lengte van het voorbeen. Eén meting die nauwelijks varieert, zelf bij de slechtste dieren, is van de hak naar de hiel. Dat is praktisch altijd exact een koplengte. Deze is zo waar dat die altijd dient als controlemiddel van de andere metingen. Af en toe heb je een koe die helemaal verkeerd meet, elke meting lijkt te groot. Als naar voren komt dat de lengte van de kop niet overeenkomt met de lengte van de hak naar de hiel. Pak dan de lengte van de hak naar hiel en dan kan blijken dat de koe overal correct is maar alleen een kleine kop heeft.

In Diagram B is te zien dat het punt van de schouder tot het punt van de schouder een koplengte is.

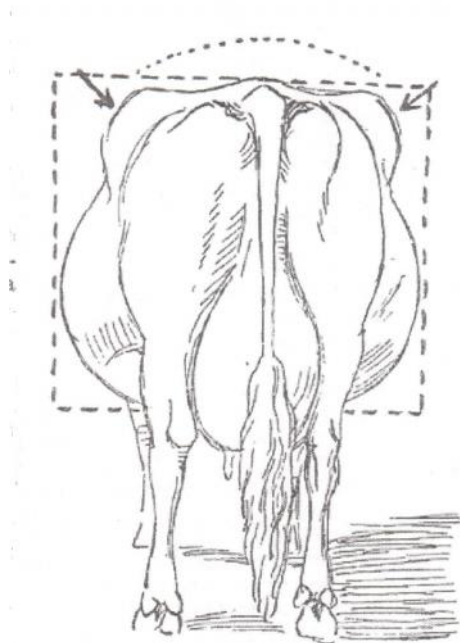

Diagram C

Ook Diagram C laat zien dat van heup tot heup minimaal 1 kop moet zijn. Is de breedte nog langer dan een kop dan is dat nog beter. Goede melkkoeien zijn structureel vaak hetzelfde.

Rasverschillen zijn er in het karakter van de kop, uier, draaier en nog andere kleine punten.

Messrs van Megargree and Kawamura zijn van plan om een boek te publiceren om in groter detail te vertellen over dit systeem.

Eetlust

Eind januari was Lory O Hanlon uit Ierland in Nederland om een paar dagen met verschillende analyseurs mee te reizen. Mogelijk wil hij in de toekomst zelf ook analist worden. Lory is tevens veehouder en melkt samen met zijn ouders 70 koeien. Omdat hun veestapel met het gebruik van populaire stieren naar hun idee achteruit ging omdat ze te scherp werden, werd besloten om de koeien te laten analyseren. Hij vertelde een mooi verhaal hoe hij die dag in 2009 de waarde van triple-a echt heeft leren kennen.

Lory had een Gibson-dochter gekocht. Een koe die successen behaalde op keuringen en er waren velen die hem vertelden dat hij een hele beste koe had. De koe had echter één probleem. Ze was een zeer slechte vreter. Hij moest dan ook vaak een koe bij haar in de strobox laten voor enige competitie om haar aan het vreten te krijgen. Toen Marcel in 2009 de koe analyseerde en aangaf dat ze een bredere bek, bredere borst, en meer ribwielving en meer vreetvermogen nodig had (smooth #5) ging er een lampje branden. De relatie tussen haar smalle lijf en eetlust was gelegd. Waarna Lory ging inzien dat ze eigenlijk helemaal niet zo'n goede koe was, omdat ze moeilijk te managen was. Maar toch heeft hij geen spijt gehad dat hij destijds die koe gekocht heeft. "Ze heeft me laten inzien wat de waarde van aAa was, ze heeft me enorm veel geleerd."

De vereniging op bezoek bij....

Maatschap Hagting te Nooitgedacht (Dr)

Met de vraag of wij vanuit de triple-a vereniging langs mochten komen voor een verhaal was Jan direct enthousiast. De maatschap bestaat uit Bertus en Gineke en zoon Jan Hagting. Het is van oudsher een gemengd bedrijf met melkvee en pootaardappelen. In 1998 werd er op dit bedrijf 300.000 liter melk gemolken. Mede door het gemengde karakter van het bedrijf kreeg Jan al vroeg de vrijheid om de melkvee tak verder te ontwikkelen. Ook in de fokkerij

deed hij dit en begon in Februari 2003 met triple-a. Enkele boeren in de buurt deden dit al langer en waren positief en Jan zag completere dieren die beter in verhouding waren. Ook hadden deze bedrijven duidelijk minder uitval. Al jaren daarvoor heeft Bertus al eens op het punt gestaan om met triple-a te beginnen na een lezing van Jan Schilder. "Achteraf bekeken had ik toen door moeten pakken" aldus Bertus.

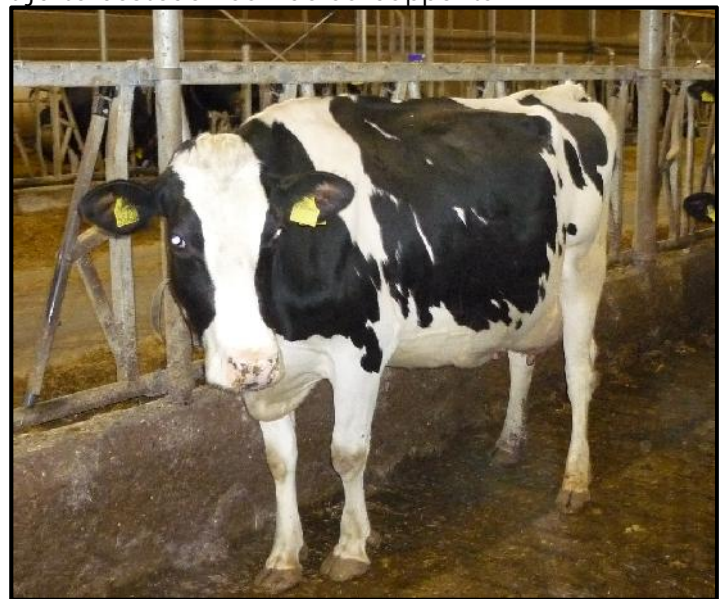

Het bedrijf is de laatste jaren stormachtig gegroeid. De familie Hagting had ook in Nooitgedacht, 'nootgedacht' dat dit allemaal zo snel zou gaan. In 2002 is een 2 * 10 zij aan zij melkstal gebouwd en was de doelstelling groeien naar 500.000 liter melk. Inmiddels is in 2011 de nieuwe ligboxenstal in gebruik genomen en de productie uitgegroeid tot 1,7 miljoen liter. De veestapel is in die jaren gegroeid uitsluitend met eigen aanfok. In de oude stal was de overbezetting fors en de koeien hadden het hierdoor zwaar. Mede door de goede bouw van de dieren, goede verzorging en voeding bleef ook hier het vervangings percentage onder de 20%. De nieuwe 2 + 2 ligboxenstal biedt plaats aan 200 melkkoeien en heeft diepstrooisel boxen met greenbedding.

De stierselectie gebeurt zeer selectief en er wordt veel naar afstamming, vruchtbaarheid en celgetal gekeken. In de afstamming mogen geen stieren zitten met Mascot, Cleitus en Bell Elton. Tevens probeert hij de stier eerst een beetje uit en heeft hij op basis van het jongvee of melkgevende dieren vertrouwen dan zet Jan de stieren ook fors in. Het mooiste voorbeeld hiervan is

Leif. De oudste is inmiddels al 2^e kalfs en hij wordt nog volop ingezet. Inmiddels zijn er van Leif in totaal 28 op het bedrijf aanwezig.

Ook qua management van het bedrijf probeert Jan nieuwe zaken uit en is niet bang om aanpassingen te doen in de bedrijfsvoering. Zo melkt hij inmiddels ruim 1 jaar 3 keer per dag. De ochtend melking verzorgt de familie Hagting zelf, de overige 2 melkbeurten worden door losse krachten ingevuld. Hierdoor heeft hij met zijn vader overdag volop tijd om tijd te besteden aan de aardappel tak.

Een derde kalfs Royalist die ruim 14.000 kg produceert.

Ook qua voeding is er sinds enkele jaren een Keenan voermengwagen waardoor op voedings gebied de puntjes op de i worden gezet. Jan koopt op de termijn markt soja in om zodoende ook de voerkosten in de hand te houden, dit zijn enkele voorbeelden dat ook naast de fokkerij geprobeerd wordt om het maximale uit het bedrijf te halen.

Over de stieren:

De stieren waar men tevreden over is zijn: Design, Starleader, Leif, Lee, Ducky red, Taylor, Maaik, Royalist RF, Jeff

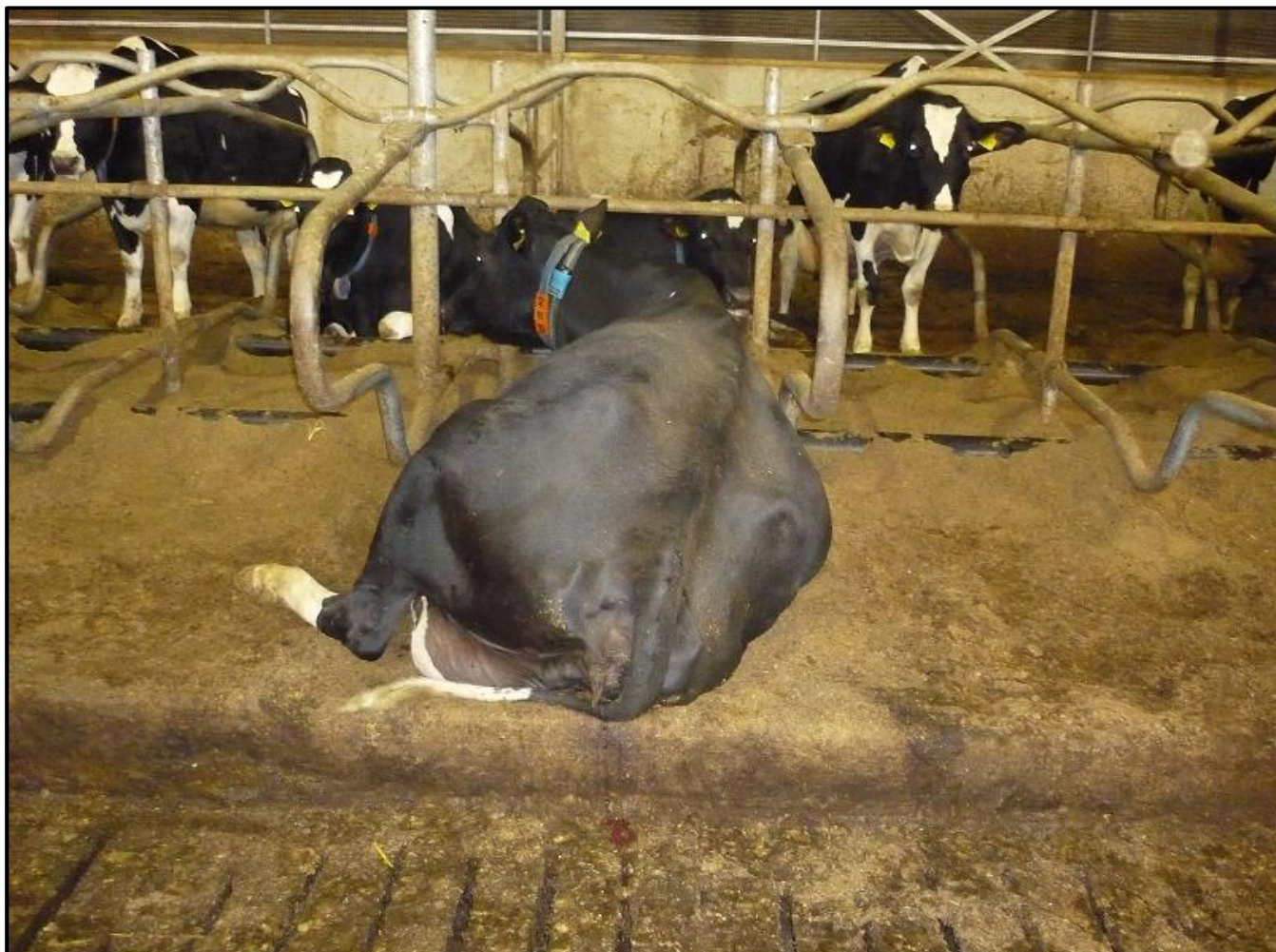
Minder succesvolle stieren waren: Black Crowe, Birbo, Skooby Duu, Label en Brick

Op moment worden de volgende stieren ingezet: Leif, Leko, Torrer, Prince, Big Winner, Fez, Eight, Seaver en Stonewall.

Bedrijfsgegevens
170 melkkoeien
130 stuks jongvee

Prod. 10.400 kg melk 4.35 vet 3.42 eiwit
Vervanging ca. 15-20%

75 ha grasland 7 ha mais en de overige
mais wordt aangekocht.
30 ha pootaardappelen

De koeien worden gehuisvest in diepstrooiselboxen met greenbedding. In de box ligt een Leif dochter.

Een Tribute dochter die momenteel 75 kg per dag geeft

Een dochter van Pandolf die ook heel best produceert.